

Dosarul nr. 2ra-1581/19

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (jud. V. Cupcea)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. G. Dașchevici, A. Panov, L. Bulgac)

ÎNCHEIERE

18 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Veaceslav Mustovici,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav
Mustovici împotriva Întreprinderii Municipale pentru Achiziții, Comerț și Piețe cu
privire la restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței
forțate de la serviciu, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 28 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău prin care a
fost respins apelul declarat de Veaceslav Mustovici și menținută hotărârea din 27
septembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central,

c o n s t a ț ă :

La 13 septembrie 2018 Veaceslav Mustovici a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Întreprinderii Municipale pentru Achiziții, Comerț și Piețe
Orhei cu privire la restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată
de la serviciu, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 27 noiembrie 2007, între reclamant și
pârâtă a fost încheiat contractul de muncă prin care reclamantul a fost angajat în
funcția de manager și director-adjunct. În baza ordinului nr. 82 din 12 iulie 2018,
reclamantul a fost concediat din funcția de director-adjunct al întreprinderii în
legătura cu reducerea numărului de personal al unității, în temeiul art. 86 alin. (1)
lit. c) din Codul muncii al RM.

A indicat dezacordul cu ordinul susmenționat, deoarece prin ordinul nr. 37 din
21 martie 2018, cu care a făcut cunoștință la 22 martie 2018, au fost operate
modificări în statele de personal și schema de salarizare a Întreprinderii Municipale
pentru Achiziții, Comerț și Piețe Orhei. Conform anexei nr. 1 la ordinul dat, în
statele de personal est prevăzută funcția de director adjunct - 2 unități. În anul 2016
erau angajate 2 persoane în funcția de director adjunct, însă nu este clar care a fost
necesitatea de a opera modificări în statele de personal până la 3 unități.

A relatat că peste doar câteva zile, reclamantul a făcut cunoștință cu ordinul
nr. 40 din 21 martie 2018, prin care s-a exclus o unitate de director adjunct.

A specificat că prin ordinul nr. 41 din 21 martie 2018, cu care a făcut
cunoștință la 27 martie 2018, în Anexa nr. 1, contra semnătură a fost preavizat cu 2
luni înainte de concediere.

În luna mai reclamantul a făcut cunoștință cu propunerea nr. 034/10-04 din 11 aprilie 2018 cu privire la semnarea până la 21 mai 2018 a unui acord adițional la contractul individual de munca nr. 36 din 21 februarie 2013. Nesemnarea acordului suplimentar la contractul individual de munca existent, se va considera ca refuzul de fi transferat la locul de munca propus cu concedierea în legătură cu reducerea numărului statelor de personal.

A indicat reclamantul că conform certificatului medical nr. 3154017 a fost bolnav din data de 21 mai 2018 până la data de 15 iunie 2018, astfel, acordul nu a fost semnat de către reclamant, deoarece nu i l-a prezentat nimeni, nici când a revenit la data de 16 iunie 2018 la serviciu.

A afirmat că prin ordinul nr. 41 din 21 martie 2018 a fost preavizat cu 2 două luni înainte de concediere, la data de 27 martie 2018, deci trebuia să fie concediat la data de 27 mai 2018, dat fiind faptul că din 21 mai 2018 a fost bolnav până la concediere era nevoie de 7 zile, revenind pe 16 iunie 2018 la serviciu, urma a fi concediat la 22 iunie 2018, însă aceasta nu a avut loc.

A menționat reclamantul că la 10 iulie 2018 a făcut cunoștință cu ordinul nr. 66 din 27 mai 2018, prin care a fost prelungit termenul de preavizare, termen care a început a curge la data de 27 mai 2018, respectiv urma să fie concediat la 27 iulie 2018, dar nu la 13 iulie 2018 conform ordinului nr. 82 din 12 iulie 2018.

A solicitat restabilirea în funcția de director-adjunct, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, a prejudiciului moral în sumă de 21000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

La 26 octombrie 2018 Veaceslav Mustovici a declarat apel împotriva hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 28 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Veaceslav Mustovici și a fost menținută hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central.

În acest sens instanța de apel a conchis că ordinul de concediere și respectiv concedierea propriul-zisă a reclamantului corespund exigențelor normelor legale. Or, la judecarea cauzei s-a stabilit, că într-adevăr, funcția deținută de reclamant a fost redusă, fapt despre care acesta a fost preavizat contra semnătură prin ordinul nr.41 din 21 martie 2018 (f.d.8-10). Ulterior, în legătură cu aflarea reclamantului în concediu medical, termenul de preaviz a fost prelungit prin ordinul nr.66 din 27 mai 2018 (f.d.11), astfel că concluzia primei instanțe cu privire la respingerea acțiunii este întemeiată.

La 26 iunie 2019, Veaceslav Mustovici a declarat recurs împotriva deciziei din 28 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea cauzei, au aplicat eronat normele de drept material și procedural.

În contextul prevederilor art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 28 martie 2019.

Materialele cauzei atestă că decizia instanței de apel a fost expediată părților la data de 22 aprilie 2019, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 26 iunie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Veaceslav Mustovici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Veaceslav Mustovici, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre

probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Veaceslav Mustovici, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Veaceslav Mustovici împotriva deciziei din 28 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat